

mig personlig, og jeg kan sige herr Gud bevare mig for mine Venner; for mine Fjender skal jeg nok vogte mig! Han er under denne Sags Behandling fremkomme med Ytringer, som tyde paa, at han for sit Bedkommende maatte tro, at Thinget med den tilsigtede Negtelse af Lov vilde straffe mig for visse graverende Sernbanetransaktioner. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem var berettiget til at fremkomme med dette, og jeg maa meget beklage, at han derved er kommen til at kaste en Skygge ind over mig, en Skygge som nok kunde naae helt ned der, hvor jeg var; thi man maa vel erindre, at der var ikke saa faa danske i Grækenland, som ogsaa læste danske Blade; men jeg taler her om ædelstænkende, retsindige Konge. Han gav mig uopfordret Vidnesbyrd om Hæderlighed, saa at denne Skygge ikke forørkede mit Ophold der. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han den Gang havde foretaget den Transaktion med sit Blad, som nylig er flet, vilde have tænkt med mere Skamfornhed paa mig, thi den er i mange Henseender meget lig med den, han har foretaget mig. Han har solgt en Forlagret og vi, om man vil, en Anlægsret, han har solgt en Ide, vi have opgivet en Plan.

Formanden: Jeg er nødsaget til at minde den ærede Forespørger om, at Gjenstanden for Forespørgslen er Sernbaneanlægget til Frederiksfund. Jeg skal tage alt muligt Hensyn til den ærede Forespørgers personlige Stilling til denne Sag og ikke lægge ham unødvendige Hindringer i Vejen, men naar den ærede Forespørger fører Forhandlingen over paa et fuldstændig personligt Omraade, der aldeles fjerner sig fra Sagen, er jeg nødt til at minde ham om, at det ikke her er Stedet til at drage dette frem. Som vigtigt skal jeg gøre den Bemærkning, at de ved tidligere Forhandlinger ganske vist ikke er kastet Skygge paa det ærede Medlems Hæderlighed.

L. C. Nyholm: Ja, jeg taler den ærede Formand for denne Udtalelse og skal ogsaa forlade dette Punkt, men man vil dog vist anse det for billigt, at naar det er ud-

talt i Pressen, at jeg sukede Kommen til for Medborgeres gode Dømmelse, er det ikke let for mig at lukke Munden til for . . .

Formanden: Hvad der staar i Blade, og overhovedet hvad der fremkommer udenfor Thinget, kan benyttes som Argumenter for en Sag her, men ikke som Gjenstand for Polemik. Naar ærede Medlemmer ville tage polemik til Gjenmæle imod, hvad der fremkommer udenfor, maa de gøre det udenfor Thinget; her hører det ikke hjemme.

L. C. Nyholm: Jeg skal da forlade dette Punkt og gaae over til selve Sernbanesagen. Bort forste Skridt var et Andragende, der, som man vil se af Betænkningen, blev indgivet i Marts 1869, og som gik ud paa en Sernbane fra Kjøbenhavn til Frederiksfund. Meningen med denne Bané var at danne en direkte Forbindelse med Sjælland, og man vil se, at den lige, altsaa korteste, Linie fra Kjøbenhavn til Sjællands for Trafiken vigtige Midtpunkt — Randers — gaar omtrent over Frederiksfund, Spodsbjerg og Grenaa. Dette var min oprindelige Tanke, og denne Linie har ikke ubetydelige Fortrin; den vilde forkorte Rejsen herfra til Randers til 7 Timer, medens den nu ad andre Veie er 9—11 Timer, Smidlertid fremkom Loven af 25de Juni 1870, ifølge hvilken det blev vedtaget, at Sernbanen skulde gaa til Kallundborg. Det var altsaa givet, at vi, naar vi skulde drage Nytte af Garantien, maatte forlade vor oprindelige Tanke og gaae over til denne Linie. Med de ærede Forslagsstillere, som havde indbragt Lovforslaget, enedes vi om, at hver skulde handle paa sin Vis, og vi indgave da et Andragende den 6te Juli 1870 om en Sernbane: Kjøbenhavn—Frederiksfund—Kallundborg. Paa dette Andragende modtog vi under 8de Decembris et afflaende Svår, idet nemlig Hovedpunktet, som gik ud paa, at der skulde overlades os Grund til fri Benyttelse i og ved Kjøbenhavn, ikke kunde bevilges. Dermed var Sagen paa dette Standpunkt afsluttet, og jeg kommer nu til det, som egentlig har Interesse; men jeg har kun villet hejntydde til Andragendet i Anledning af